

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 86.017 van 16 maart 2000
in de zaak A. 85.733/VII-18.955.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat E. DE SIMONE,
kantoor houdende te DEURNE-ANTWERPEN,
Sint-Rochusstraat 59

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Bengaalse nationaliteit, op 27 juli 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 1999 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 8 maart 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 18 januari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 februari 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. NAVASARTIAN die, loco Advocaat E. DE SIMONE verschijnt voor verzoeker, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Bengaalse nationaliteit, komt in België binnen op 18 januari 1999, en verklaart zich op 19 januari 1999 vluchteling (adm. doss., stuk 1).

1.2. Op 8 maart 1999 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten (adm. doss., stuk 2).

1.3. Op 5 juli 1999 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 8 maart 1999 tot weigering van verblijf.

1.4. Dit is de bestreden beslissing.

1.5. De motivering van deze beslissing luidt als volgt (adm. doss., stuk 3) :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 18 mei 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de taal Bangla machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. LAUWERS.

Betrokkene, die verklaarde de Bengalese nationaliteit te bezitten, beweert problemen te hebben omwille van zijn religieuze overtuiging (boeddhist) alsook omwille van zijn activiteiten voor de 'Workers Federation'-vakbond en de 'Hill Tracts Council' (HTC)-partij, waarvan hij respectievelijk voorzitter en 'publicity secretary' zou zijn geweest.

Wat vooreerst zijn politiek engagement betreft, zou betrokkene tot tweemaal toe valselijk van moord zijn beschuldigd, waarbij beide zaken nog steeds hangende zouden zijn. De eerste zaak zou de dood van een aanhanger van de 'Awami League' (AL), Helaluddin, betreffen. Tengevolge van verwondingen opgelopen in een gevecht op 7 juni 1996 tussen aanhangers van 'AL' en de 'HTC' zou deze namelijk zijn overleden. Hoewel hij niet aan dat gevecht zou hebben deelgenomen, zou betrokkene op 5 augustus 1996 toch in het kader van die zaak zijn gearresteerd. Zijn werkgever zou hem op 21 augustus 1996 echter op borgtocht hebben vrijgekregen. De tweede zaak zou om de eveneens in een gevecht omgekomen 'AL'-aanhanger Kashimuddin gaan. Ook bij dit incident, dat op 6 mei 1998 plaats zou hebben gehad, zou betrokkene niet aanwezig zijn geweest, maar daar zijn familie reeds jaren met deze van Kashimuddin in onmin zou hebben geleefd, zou de schuld mede in zijn schoenen zijn geschoven. Het zou trouwens niet de eerste keer zijn geweest dat betrokkene vanwege 'AL' en Kashimuddin problemen zou hebben gekregen. Zo zou hij op 5 juni 1989 op straat zijn aangevallen en zodanig geslagen dat hij gedurende twee maanden zou zijn gehospitaliseerd, terwijl hij vier jaar tevoren, op 3 februari 1985, naar aanleiding van een gevecht twee dagen eerder, samen met acht andere 'HTC'-aanhangers, door de 'Bangladesh Rifles' (BDR) zou zijn opgepakt. Na elf dagen opsluiting, waarbij hij zou zijn mishandeld, zou hij er toen, samen met zijn companen, echter in zijn geslaagd te ontsnappen.

Daarnaast zou betrokkene ook problemen hebben gekend als boeddhist en vakbondsvoorzitter in de 'Lucas Factory'. Toen deze in augustus 1997 in de handen van Naragan Chakma zou zijn gekomen, zouden de boeddhistische werknemers er namelijk zijn gediscrimineerd. Omwille daarvan zou betrokkene op

20 augustus 1997 een rechtszaak hebben aangespannen. Twee maanden later, op 19 december 1997 zou de fabriek echter door onbekenden in brand zijn gestoken. Daar hij problemen zou hebben gevreesd, zou betrokkene meteen zijn ondergedoken. Achteraf zou hij dan hebben vernomen dat hij, samen met 19 anderen, zou worden gezocht op beschuldiging van o.a. brandstichting.

Omwille van dat alles zou betrokkene Bangladesh op 24 augustus 1998 zijn ontvlucht om op 19 januari 1999 in België een asielaanvraag in te dienen. Dienaangaande dient er echter vooral op gewezen dat aan zijn verklaringen geen geloof kan worden gehecht.

Vooreerst dient immers opgemerkt dat betrokkene, in de loop van zijn asielprocedure, meerdere tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Zo sprak hij zichzelf bijvoorbeeld tegen met betrekking tot het valse paspoort waaronder hij zou hebben gereisd (Bengalees (Dienst Vreemdelingenzaken) versus Pakistaans (Commissariaat-generaal)) en het aantal beschuldigden in de Helaluddin-moordzaak (12 (Dienst Vreemdelingenzaken) versus 16 (Commissariaat-generaal)), alsook aangaande zijn hospitalisatiedatum (1985 (Dienst Vreemdelingenzaken) versus 1989 (Commissariaat-generaal)), -duur (16 à 17 dagen (Dienst Vreemdelingenzaken) versus twee maanden (Commissariaat-generaal)) en -reden (mishandeld tijdens 'BDR'-hechtenis (Dienst Vreemdelingenzaken) versus aanval op zijn persoon (Commissariaat-generaal)). Bovendien komen betrokkenes verklaringen op vele punten ook niet overeen met de informatie in de door hem voorgelegde brief dd. 11 april 1999 vanwege zijn advocaat, Manabendra Chakma. In tegenstelling tot wat hij op het Commissariaat-generaal verklaarde, is in desbetreffende brief bijvoorbeeld geen sprake van de rechtszaak die betrokkene op 20 augustus 1997 tegen Naragan Chakma zou hebben aangespannen. Ten tweede gaf betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken en in zijn 'Aanvraag tot erkenning als vluchteling' 'Haripada Lal Chakma' en 'Sanchoy Lal Chakma' als broers op, terwijl zijn advocaat het dienaangaande over 'Dipankar Lal Chakma' en 'Hori Lal Chakma' heeft. Verder volgens die brief van zijn advocaat hebben de beschuldigingen naar aanleiding van het incident van 7 juni 1996 met de 'Bangladesh Penal Code' (BPC)-artikels '143/447/448/380/427/384/34' te maken, die, in tegenstelling tot betrokkenes verklaringen dienaangaande, echter niets met moord en zelfs niet(s) met moord(poging) of (on)vrijwillige doodslag vandoen hebben. De bewuste brief haalt ook wel een moordzaak (cfr. 'BPC'-artikels '302/34'), de 'Helals Murder case', aan, maar daarin zou betrokkene, samen met vier andere(n), 'sentenced for transportation for life', wat dan weer nergens in diens verklaringen is terug te vinden; integendeel, de drie door hem

aangehaalde rechtszaken tegen hem zouden nog alle hangende zijn.

Daarnaast dient ook aangehaald dat het nogal ongerijmd overkomt dat betrokkene een 'order sheet' voorlegt die, in vergelijking met zijn vluchtrelaas, totaal niet kan worden geplaatst. Uit desbetreffend document blijkt immers dat hem (het) om een misdrijf uit 1996 gaat (cfr. 'G.R.'- en 'PS Case no.'), waarbij er slechts één beschuldigde is (cfr. feit nergens wordt melding gemaakt van het 'BPC'-artikel inzake medeplichtigheid of mededaderschap) en dat op basis van het vrijwillig toebrengen van slagen en verwondingen (cfr. 'BPC'-artikel 324), diefstal (cfr. 'BPC'-artikel 379) en moordpoging (cfr. 'BPC'-artikel 307). Betrokkene daarentegen haalt, wat 1996 betreft, enkel de zaak Helaluddin aan, die, naar zijn verklaringen, niets met diefstal maar alles met moord heeft te maken en waarbij hij bovendien niet de enige beschuldigde zou zijn, terwijl ook zijn advocaat in diens brief dd. 11 april 1999 nergens een met de door betrokkene voorgelegde 'order sheet' corresponderende rechtszaak vermeld(t). In de beide van 1996 daterende rechtszaken die deze aanhaalt, is immers sprake van ofwel - wat de 'Helals Murder case' betreft - én een andere beschuldiging (cfr. 'BPC'-artikel 302) én mededaders/medeplichtigen (cfr. 'BPC'-artikel 34) ofwel - wat de valse aanklacht dd. 7 juni 1996 betreft - zowel een ander 'GR'- en 'PS Case No.' als een andere beschuldiging (cfr. 'BPC'-artikels 143/447/448/380/427/384/34). Bovengenoemde ongerijmdheid is trouwens niet de enige die in betrokkenes relaas is terug te vinden. Evenzeer ongerijmd is bijvoorbeeld het feit dat betrokkene noch op de Dienst Vreemdelingenzaken noch in zijn 'Aanvraag tot erkenning als vluchteling' de tweede moordaanklacht, dd. mei 1998, tegen hem aanhaalde, evenmin als het incident van 5 juni 1989 en het feit dat hij 'HTC-publicity secretary' zou zijn, terwijl ook de op het Commissariaat-generaal aangehaalde ontsnapping in 1985 (cfr. feit na elf dagen opsluiting gevangenisdeur geopend aangetroffen en met zijn allen ongehinderd doorheen 'DBR'-kamp naar buiten gewandeld...) meer dan bevreemdend is te noemen, temeer daar betrokkene dienaangaande ook tegenstrijdige verklaringen aflegde (cfr. feit zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als in zijn 'Aanvraag tot erkenning als vluchteling' stelde vrijgelaten te zijn).

De combinatie van dergelijk zwaarwichtige tegenstrijdige en ongerijmdede verklaringen maken niet alleen dat betrokkene meerdere van de door hem aangehaalde vluchtmotieven niet aannemelijk kan maken, maar tasten tevens de algemene geloofwaardigheid van zijn relaas te zeer aan, waardoor aan zijn verklaringen totaal geen geloof meer kan worden gehecht. De andere dan de reeds

vermelde door betrokkene voorgelegde documenten ter ondersteuning van zijn asielaanvraag - m.n. zijn werknemersidentiteitskaart; een nationaliteitscertificaat; een Pakistaanse hotelrekening; een brief vanwege zijn echtgenote en één vanwege zijn vriend; en een verklaring van de voorzitter van de 'Chittagong Hilltracts Pahari Parishad' - kunnen de appreciatie van zijn dossier daarbij evenmin wijzigen, daar deze niet aan de motiveringsgrond van de beslissing raken (cfr. o.a. feit enerzijds uitsluitend betrekking op zijn identiteit en anderzijds van privé-personen afkomstige verklaringen betreft).

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 8 maart 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen exceptie uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden

akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde betreft, verzoeker een eerste middel aanvoert dat luidt :

"(...) : Niet naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, met name schending van artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Schending van artikel 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringen van (de) bestuurshandelingen. Schending van artikel 149 Grondwet.

(...)

Aan de motiveringsplicht is in casu niet voldaan.

Zo stelt verzoeker in de eerste plaats dat voorbijgegaan wordt aan de bewijswaarde van de door verzoeker zelf voorgebrachte stukken, met name de verklaring van de voorzitter van de 'Chittagong Hilltracts Pahari Parishad' en de verklaring van zijn Bengaals advocaat, dhr. Manabendra Chakma.

Genoemde voorzitter maakt zeer expliciet gewag van de politieke activiteiten die verzoeker gedurende jaren ontwikkelde en de verantwoordelijkheden die hij opnam.

De advocaat van verzoeker maakt uitdrukkelijk melding van een gerechtelijke vervolging van verzoeker voor de moord op dhr. Helaluddin, iets waarvoor verzoeker tot levenslang werd veroordeeld, wat hij trouwens tijdens de interviews ook heeft gesteld.

Zogezegde tegenstrijdigheden hebben vaak betrekking op relatief kleine verschillen tussen de verschillende verklaringen (bijv. m.b.t. het aantal beschuldigden in een zaak, waarbij verzoeker nooit aanwezig was) of hebben betrekking op zaken die lang geleden zijn gebeurd, wat vergissingen met zich kan brengen.

Andere zogezegde tegenstrijdigheden, zoals de verschillende schrijfwijze van de namen van de twee broers van verzoeker zijn perfect verklaarbaar : Zo zijn de namen 'Dipankar' en 'Hori' bijnamen voor 'Haripada' en 'Sanchoy'.

Zo hebben een Bengaals en Pakistaans paspoort dezelfde kleur, wat de vergissing ter zake meebracht. Het ging immers om een vals paspoort dat door de agent aan verzoeker was gegeven en dat hij later ook weer diende af te geven.

De gegeven motivering in zijn geheel gaat voorbij aan de verplichting om in ieder dossier alle aspecten eigen aan de zaak van de persoon in kwestie te

onderzoeken conform de definitie van de Conventie van Genève; het uitgangspunt vormt immers een ernstig individueel onderzoek van het dossier van de kandidaat-vluchteling, wat i.c. dus niet gebeurd is.

De bestreden beslissing schendt vanuit die optiek alle aangehaalde wettelijke en grondwettelijke bepalingen evenals de rechten van verdediging.";

Overwegende dat verzoeker in essentie de schending van de motiveringsplicht inroept, doordat de bestreden beslissing voorbijgaat aan de verplichting om in ieder dossier alle aspecten eigen aan de zaak van verzoeker te onderzoeken overeenkomstig de definitie van de Conventie van Genève;

Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing stoelt op de volgende motieven :

"- verzoeker heeft in de loop van zijn asielprocedure meerdere tegenstrijdige verklaringen afgelegd. Zo sprak hij zichzelf tegen m.b.t. het vals paspoort waaronder hij zou hebben gereisd (Bengalees (Dienst Vreemdelingenzaken) versus Pakistaans (Commissaris-generaal)) en het aantal beschuldigingen in de Helaluddin-moordzaak (12 (DVZ) versus 16 (CGVS)), alsook aangaande zijn 'hospita-lisatiedatum' (1985 (DVZ) versus 1989 (CGVS)), -duur (16 tot 17 dagen (DVZ) versus twee maanden (CGVS)) en -reden (mishandeld tijdens 'BDR'-hechtenis (DVZ) versus aanval op zijn persoon (CGVS)).

- Bovendien komen verzoekers verklaringen op vele punten niet overeen met de informatie in de door hem voorgelegde brief dd. 11 april 1999 vanwege zijn advocaat, Manabendra Chakma. In tegenstelling tot wat verzoeker op het CGVS verklaarde, is in desbetreffende brief bijvoorbeeld geen sprake van de rechtszaak die verzoeker op 20 augustus 1997 tegen Naragan Chakma zou hebben aangespannen. Ten tweede gaf verzoeker op de DVZ en in zijn 'Aanvraag tot erkenning als vluchteling' 'Haripada Lal Chakma' en 'Sanchoy Lal Chakma' als broers op, terwijl zijn advocaat het dienaangaande over 'Dipankar Lal Chakma' en 'Hori Lal Chakma' heeft. Verder volgens die brief van zijn advocaat hebben de beschuldigingen n.a.v. het incident van 7 juni 1996 met de 'Bangladesh Penal Code' (BPC)-artikels '143/447/448/380/427/384/34' te maken, die, in tegenstelling tot verzoekers verklaringen dienaangaande, echter niets met moord en zelfs niet met moord(poging) of (on)vrijwillige

doodslag vandoen hebben. De bewuste brief haalt ook wel een moordzaak aan, maar daarin zou verzoeker, samen met vier anderen, 'sentenced for transportation for life', wat dan weer nergens in diens verklaringen terug te vinden is, integendeel, de drie door hem aangehaalde rechtszaken tegen hem zouden nog alle hangende zijn.

- Daarnaast komt het nogal ongerijmd over dat verzoeker een 'order sheet' voorlegt, die in vergelijking met zijn vluchtrelaas totaal niet kan worden geplaatst. Uit desbetreffend document blijkt immers dat het om een misdrijf uit 1996 gaat, waarbij er slechts één beschuldigde is en dat op basis van het vrijwillig toebrengen van slagen en verwondingen, en moordpoging. Verzoeker zelf haalt daarentegen, wat 1996 betreft, enkel de zaak Helaluddin aan, die, naar zijn verklaringen, niets met diefstal maar alles met moord heeft te maken en waarbij hij bovendien niet de enige beschuldigde zou zijn, terwijl ook zijn advocaat in zijn brief dd. 11 april 1999 nergens een met de door verzoeker voorgelegde 'order sheet' corresponderende zaak vermeldt.

- Evenzeer ongerijmd is het feit dat verzoeker noch op de DVZ noch in zijn aanvraag tot 'erkenning als vluchteling' de tweede moordaanklacht, dd. mei 1998, tegen hem aanhaalde, evenmin als het incident van 5 juni 1989 en het feit dat hij HTC-publicity secretary zou zijn, terwijl ook de op het CGVS aangehaalde ontsnapping in 1985 meer dan bevreemdend is te noemen, temeer daar verzoeker dienaangaande ook tegenstrijdige verklaringen aflegde).

- De combinatie van voormelde zwaarwichtige tegenstrijdigheden en ongerijmde verklaringen tasten de geloofwaardigheid van zijn relaas aan. De overige door verzoeker voorgelegde documenten (o.a. w e r k n e m e r s i d e n t i t e i t s k a a r t , nationaliteitscertificaat, ...) kunnen de appreciatie van zijn dossier evenmin wijzigen.";

Overwegende dat voornoemde motieven op het eerste gezicht niet worden tegengesproken door de gegevens van het administratief dossier en niet worden weerlegd door verzoeker; dat hij enkel aanvoert dat de zogenoemde tegenstrijdigheden betrekking hebben op relatief kleine verschillen tussen zijn verscheidene verklaringen, of op zaken die lang geleden zouden zijn gebeurd; dat verzoeker evenwel nalaat de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden te weerleggen, laat staan te betwisten; dat bovendien de bestreden beslissing de bewijswaarde van de brief van de Advocaat

van verzoeker op het eerste gezicht niet heeft miskend, gelet op de omstandige bespreking en ontleding van dit stuk in de bestreden beslissing; dat uit wat voorafgaat volgt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de asielaanvraag van verzoeker nauwkeurig en precies heeft onderzocht, waarbij Hij rekening heeft gehouden met alle aspecten eigen aan de zaak van verzoeker;

Overwegende dat op het eerste gezicht verzoeker niet heeft aangetoond waarom de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in redelijkheid kon besluiten dat het vluchtelingenrelaas van verzoeker niet geloofwaardig was; dat tenslotte artikel 149 van de Grondwet niet dienstig kan worden aangevoerd omdat de bestreden beslissing geen jurisdictionele beslissing is;

Overwegende dat het eerste middel van verzoeker niet ernstig is;

3.2. Overwegende dat verzoeker een tweede middel aanvoert dat luidt :

"(...) : schending van het recht van verdediging als algemeen rechtsbeginsel.

Verzoeker werpt op dat het recht van verdediging werd geschonden.

Immers het verhoorverslag waarop de bestreden beslissing m.n. is gebaseerd is met de hand geschreven; hiervan werd geen versie in machineschrift opgesteld.

Het gevolg daarvan is dat sommige gedeelten onduidelijk zijn, wat impliceert dat verzoeker niet met zekerheid kan nagaan of de gegeven motivering haar steun zou kunnen vinden in de door hem afgelegde verklaringen.

Bijgevolg worden hier de rechten van de verdediging aangetast waar verzoeker zich niet met gelijke wapens kan verweren tegen de argumenten door de tweede (eerste) tegenpartij opgeworpen.";

Overwegende dat dit middel feitelijke grondslag mist, ten eerste, omdat de notities, gevoegd

bij het administratief dossier duidelijk genoeg zijn en aan de basis liggen van de bestreden beslissing, ten tweede, omdat verzoeker niet aangeeft welke verklaringen onjuist zijn weergegeven, of welke gedeelten van het verslag onduidelijk zijn;

Overwegende dat het tweede middel niet ernstig is;

3.3. Overwegende dat niet is voldaan aan de eerste van de twee cumulatieve voorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat deze vaststelling volstaat om de ingestelde vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op zestien maart tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.